

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 72.989 van 3 april 1998
in de zaak A. 76.057/X-7824.**

In zake : 1. Bart VERVOORT,
2. Carine DICK,
die woonplaats kiezen bij
Advocaten W. GONTHIER en D. DHAENENS,
kantoor houdende te 2000 ANTWERPEN,
Mechelsesteenweg 12/13

tegen :

1. de stad ANTWERPEN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat R. POCKELE-DILLES,
kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
Mechelsesteenweg 166/3,
2. het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door
de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. CLAES,
kantoor houdende te 2000 ANTWERPEN,
Frankrijklei 123/A.

tussenkommende partij :

Robert BARRA,
die woonplaats kiest bij
Advocaat S. DE COSTER,
kantoor houdende te 2000 ANTWERPEN,
Amerikalei 31.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Bart VERVOORT en Carine DICK op 17 oktober 1997 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 12 juni 1997 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen waarbij aan Robert BARRA-VAN IERSSEL de bouwvergunning wordt verleend voor het oprichten van een woning op een perceel gelegen aan de Bosstraat 64 te Antwerpen (Berendrecht), kadastraal bekend Sectie C, nr. 118n;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur P. BARRA;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 16 januari 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 februari 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat W. GONTHIER, die verschijnt voor verzoekers, van Advocaat L. ANTHONIS die, loco Advocaat R. POCKELEDILLES verschijnt voor de eerste verwerende partij, van Advocaat A. LINGIER die, loco Advocaat J. CLAES verschijnt voor de tweede verwerende partij, en van Advocaat S. DE COSTER, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord Adjunct-auditeur P. BARRA, daartoe gemachtigd bij beslissing van de Auditeur-generaal van 11 december 1997 in zijn eensluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat Robert BARRA met een verzoekschrift van 12 december 1997 vraagt om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen;

Overwegende dat verzoekende partijen sedert 19 februari 1997 eigenaar zijn van een woning gelegen aan de Bosstraat 62 te Antwerpen (Berendrecht); dat deze woning bestaat uit drie gedeeltelijk aan elkaar gebouwde onderdelen; dat het eerste, dat het dichtst bij de straat ligt, als slaapkamer dienstig is, het middengedeelte als inkom en keuken en het achteraan gelegen gedeelte als woonkamer is ingericht; dat de linkerachterhoek van het voorste onderdeel zich bevindt op 82 cm van de linkerperceelsgrens en op circa 14,7 m uit de as van de voorliggende weg; dat het middengedeelte verder teruggetrokken ligt van de linkerperceelsgrens; dat het achterste gedeelte in de linkerperceelsgrens is ingeplant; dat Robert BARRA op 25 februari 1997 bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen een bouwaanvraag heeft ingediend voor het oprichten van een woning op het linksaanpalende perceel; dat dit perceel aan de straatzijde een breedte heeft van 8,92 m en aan de achterzijde van 7,75 m, en een diepte heeft op de rechterperceelsgrens van 102,97 m en op de linkerperceelsgrens van 104,43 m; dat de rechterzijgevel van deze woning wordt ingeplant in de linkerperceelsgrens van verzoekers eigendom, op 12 m uit de as van de voorliggende weg; dat deze blinde zijgevel een diepte heeft van 9 m, een kroonlijsthoogte van 6 m en een nokhoogte van 10,50 m; dat het bouwperceel volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 3 oktober 1979 vastgesteld gewestplan Antwerpen gelegen is, deels in woongebied en deels in agrarisch gebied; dat het niet gelegen is binnen het gebied van een door de Koning -thans de Vlaamse regering- goedgekeurd bijzonder plan van aanleg, en evenmin binnen het gebied van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling; dat de gemachtigde ambtenaar op 3 mei 1997 een gunstig advies heeft uitgebracht, luidend als volgt :

"- Overwegende dat het eigendom gelegen is in een woongebied langs de weg en in een dieperliggend agrarisch gebied volgens het vastgestelde gewestplan; dat de aanvraag in overeenstemming is met de voorschriften van het vastgestelde gewestplan;
- gelet op mijn advies dd. 15.06.95 i.v.m. de aanvraag tot een stedenbouwkundig attest;
- gelet op de beperkte breedte van het perceel, waardoor het enkel geschikt is voor een gekoppelde of gegroepeerde bebouwing; dat het rechtsaanpalende perceel, na afbraak van de eropstaande woning, in de toekomst eveneens bestemd zal zijn voor een gekoppelde bebouwing;
- overwegende dat de voorgestelde bouwhoogte, dakhelling en nokhoogte overeenstemmen met de gangbare en algemeen gebruikte stedenbouwkundige voorschriften;
GUNSTIG";

dat het college van burgemeester en schepenen bij besluit van 12 juni 1996 de bestreden bouwvergunning heeft verleend; dat de funderingswerken op 26 augustus 1997 werden aangevat;

Overwegende dat verzoekers in de vordering tot schorsing stellen dat "gezegde bouwvergunning nooit aan hen ter kennis is gebracht noch ter plaatse is uitgehangen", en dat zij "slechts kennis (hebben) kunnen nemen van de bouwwerken op 26.08.1997, en van de verleende bouwvergunning op 15.10.1997";

Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat het "niet aan te nemen (is) dat -zoals huidige verzoekende partijen in hun verzoekschrift stellen- zij pas op 15 oktober l.l. van de bestreden bouwvergunning kennis zouden hebben gekregen, daar waar zij zelf toegeven dat zij de bouwwerken reeds vaststelden méér dan twee maanden voordien";

Overwegende dat de tussenkomen partij opwerpt dat "de termijn voor het annulatieberoep tegen de bouwvergunning reeds (is) verstreken", dat zij "betwist dat de aanplakking van de bouwvergunning op het desbetreffende perceel (...) niet heeft plaatsgevonden",

dat het "minstens zo (is) dat (verzoekers) worden verondersteld van de bouwvergunning op de hoogte te zijn geweest of te kunnen geweest zijn vanaf het moment dat door het aanbrengen van de paaltjes eind juni 1997 de ligging van de toekomstige woning duidelijk zichtbaar werd";

Overwegende dat bouwvergunningen noch bekendgemaakt, noch aan derden betekend dienen te worden; dat voor derden belanghebbenden de in artikel 4 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State bepaalde termijn van zestig dagen ingaat met de dag waarop zij kennis hebben van de vergunning of ervan kennis konden hebben, gebruik makend van de hen door artikel 2 van het koninklijk besluit van 22 oktober 1971 tot uitvoering van artikel 63 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw geboden mogelijkheid om er ten gemeentehuize inzage van te nemen; dat op derden belanghebbende de verplichting rust om binnen een redelijke termijn gebruik te maken van het hen wettelijk toegekende inzagerecht; dat deze termijn ingaat de dag waarop zij, aan de hand van wat zij kunnen vaststellen op de plaats waar de vergunde bouwwerken worden uitgevoerd, zich ervan rekenschap dienen te geven dat krachtens het decreet betreffende de ruimtelijke ordening voor de uitvoering van die werken een bouwvergunning vereist is, en dat zij bijgevolg redelijkerwijze moeten of kunnen veronderstellen dat een vergunning is afgegeven; dat het zaak is van de partij die opwerpt dat de verzoeker kennis had van een bestuurshandeling, het bewijs daarvan te leveren;

Overwegende dat niet wordt betwist dat de funderingswerken werden aangevat op 26 augustus 1997; dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietig-

verklaring werden ingesteld op 17 oktober 1997, dit is binnen de zestig dagen na de aanvang van de werken; dat het aanbrengen van paaltjes op het bouwterrein, hetgeen verzoekers overigens stellen niet te hebben waargenomen, niet kan beschouwd worden als het aanvangen van bouwwerken, maar enkel als voorbereidselen die op zich niet wijzen op het reeds bestaan van een bouwvergunning; dat de tussenkomenende partij geen bewijskrachtige stukken neerlegt waaruit blijkt dat de aanplakking van de bestreden bouwvergunning op het terrein heeft plaatsgevonden méér dan zestig dagen voor het instellen van de vordering tot schorsing; dat de excepties niet gegrond zijn;

Overwegende dat de tussenkomenende partij opwerpt dat "gans het gebouw (...) wind- en waterdicht (is) en de aannemer (...) al zeer ver gevorderd (is) met de binnenafwerking", dat "zelfs indien (verzoekers) enig recht zou(den) hebben op wat zij in beide procedures voor Uw Raad vorderen, (...) het duidelijk (is) dat getoet op de termijn die (verzoekers) ondertussen zelf hebben laten verstrijken, het zelfs een vorm van rechtsmisbruik zou vormen om zich te verzetten tegen een bouwvergunning op het moment dat de bouwwerkzaamheden bijna volledig voltooid zijn", en dat "in die optiek (...) er geen enkel belang meer (is) om de bouwvergunning te horen annuleren, evenmin te horen schorsen (, dat) de annulering of schorsing (...) het gebouw niet meer (laat) verdwijnen ...";

Overwegende dat verzoekers eigenaar en bewoner zijn van de woning palende aan het bouwperceel; dat zij daardoor alleen reeds doen blijken van het rechtens vereiste belang bij de vernietiging en derhalve ook de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bouwvergunning die naar hun oordeel met schending van de wet is verleend; dat de omstandigheid dat de bestreden bouwvergunning reeds grotendeels is uitgevoerd ver-

zoekers hun belang niet ontnemt; dat immers de gebeurlijke vernietiging van de bestreden bouwvergunning tot gevolg heeft dat deze geacht moet worden nooit te hebben bestaan, en dat de reeds uitgevoerde bouwwerken zonder de vereiste vergunning zijn opgericht; dat in dat geval, onverminderd het recht om schadevergoedig te eisen, het herstel van de plaats in de vorige staat kan worden gevorderd; dat de exceptie niet gegrond is;

Overwegende dat de tussenkomenende partij opwerpt dat het "duidelijk (is) dat zowel het annulatieberoep als de vordering tot schorsing eigenlijk een vordering is vanwege (verzoekers) ter bescherming van een subjectief recht in hun hoofde", dat verzoekers "duidelijk geopteerd hebben om voor de civiele rechtbanken de nodige procedures in te leiden(, ...) zodat om reden van het rechtsbeginsel "non bis in idem" het annulatieberoep, minstens het verzoek tot schorsing onontvankelijk zijn;

Overwegende dat de bestreden bouwvergunning een krachtens artikel 14, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, voor vernietiging vatbare akte is; dat krachtens artikel 17, § 1, van dezelfde gecoördineerde wetten, "de Raad van State als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan (kan) bevelen"; dat noch de omstandigheid dat het de bedoeling van verzoekers is subjectieve rechten te beschermen, noch de omstandigheid dat verzoekers met het oog hierop procedures voor de burgerlijke rechtbank hebben ingeleid, de bevoegdheid van de Raad van State ontnemt om kennis te nemen van de vordering tot schorsing van de bestreden bouwvergunning; dat de exceptie niet gegrond is;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan

worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat, wat de eerste in artikel 17, § 2, gestelde voorwaarde betreft, verzoekers in een enig middel aanvoeren dat de bestreden bouwvergunning kennelijk strijdig is met de eisen van een goede plaatselijke ordening en hieromtrent alle redelijkheid mist; dat zij in dat verband stellen dat "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur" zijn geschonden, en in het bijzonder "de zorgvuldigheidsnorm en de redelijkheidsnorm"; dat, wat betreft de schending van de zorgvuldigheidsnorm, verzoekers laten gelden dat "verweerders bij het verlenen der bouwtoelating geen enkele rekening (hebben) gehouden met de sinds 50 jaar bestaande situatie ter plaatse, en wel het feit dat (hun) woning (...) als toegangsdeur een zijdeur heeft, gelegen parallel aan de scheidingslijn tussen de percelen Bosstraat 62 en Bosstraat 64", dat "verweerders in dit opzicht zelfs geen rekening (hebben) gehouden met de omgevingsfoto's, ingediend samen met de vraag tot het bekomen van de gewraakte bouwvergunning, uit welke foto's duidelijk blijkt dat (hun) woning (...) geen voordeur heeft in de voorkant van hun gebouw", dat verweerders "op onverantwoorde wijze toegelaten (hebben) dat het evenwicht tussen de eigenaars van de aanpalende eigendommen, rekening houdend met de historische omstandigheden, op onverantwoorde wijze verbroken werd ten (hunnen) nadele (, ...) waar deze thans zouden moeten ondergaan dat hun sinds 50 jaren bestaande toegangsdeur in praktijk 'onbruikbaar' wordt", dat "verweerders (...) dienvolgens een manifeste onvoldoende afweging (hebben) gemaakt van de wederzijdse en wederkerige rechten en belangen van (hen) en de bouwheer van het gebouw op te richten op het

aanpalend perceel"; dat, wat betreft de schending van de redelijkheidsnorm, verzoekers aanvoeren dat "de bestuurlijke vrijheid de redelijkheid als grens (heeft)-", dat "in casu (...) de verweerders manifest een onjuist gebruik (hebben) gemaakt van de hun toekomende beleidsvrijheid" door "geen enkel ernstige belangenafweging (te doen) bij de toekenning van de door hen afgeleverde bouwvergunning", dat "ingevolge gezegde bouwvergunning (...) een kennelijke wanverhouding (is) ontstaan tussen (hun) rechten (...) en deze van de aanpalende eigenaar", dat "uit de (...) feitelijke omstandigheden (blijkt) dat de toegestane bouwvergunning inderdaad alle logica en redelijkheid (mist)", dat het "hierbij (...) van wezenlijk belang (is) te stellen dat de verweerders niet enkel moesten weten, doch effectief ook wisten (...) dat sinds lange jaren (hun) eigendom (...) een toegangsdeur had in de zijkant van het eigendom, welke toegang in praktijk onbruikbaar is geworden ingevolge de verleende bouwvergunning";

Overwegende dat de eerste verwerende partij antwoordt dat "uit geen enkel element van het dossier (blijkt) dat (zij) onzorgvuldig zijn geweest bij de toekenning van de bestreden bouwvergunning", dat "de verzoekende partijen (...) geen enkele concrete wetsbepaling aan(duiden), die door (hen) niet zou zijn nageleefd", dat zij "op een zorgvuldige manier rekening (hebben) gehouden met de opeenvolgende adviezen van de gemachtigde ambtenaar, zoals geformuleerd in het stedenbouwkundig attest nr 1 dd. 27 juli 1995 én in het advies dd. 13 mei 1997", dat evenmin "uit enig element van het dossier (blijkt) dat (zij) onredelijk zijn geweest bij de toekenning van de bestreden bouwvergunning", dat "door de toekenning van de bestreden bouwvergunning (...) de 'stedenbouwkundige toestand' van hun pand niet (verandert), juist omdat de toegang tot hun woning volledig identiek is gebleven aan de sedert lang vooraf bestaande toestand", dat "anderzijds (...) ook de

belangen van de begunstigden van de bestreden bouwvergunning (werden) gerespecteerd", dat in dit verband "rekening (werd) gehouden én met de voorschriften van het stedenbouwkundig attest nr 1 dd. 27 juli 1995 (afstand tot de weg, afstand tot de linkerperceelsgrens, ...) én met de specifieke vormgeving van hun grondstuk, dewelke in wezen geen andere bebouwing toelaat";

Overwegende dat de tweede verwerende partij antwoordt dat "uit het voorgebrachte administratief dossier (...) geen enkel element (kan) afgeleid worden, dat de vergunningverlenende overheid ertoe zou moeten gebracht hebben de aangevraagde bouwvergunning te weigeren(, dat men) in het administratief dossier (...) integendeel een zeer gedetailleerde beschrijving (vindt) van de omgeving en van de actuele plaatselijke aanleg(, dat) van een zijdeur in de woning van verzoekende partij (uiteindelijk is dit een anomalie) (...) geen sprake (is)(, en dat) het project (...) perfect verenigbaar (bleek) te zijn met de bestaande situatie", dat "het niet aan de Raad van State is t.a.v. beslissingen over bouwaanvragen zijn beoordeling van de feitelijke elementen van de zaak in de plaats van de administratieve overheid te stellen", dat "de beslissing werd genomen op basis van juiste gegevens, (en dat) verzoekende partijen (...) geenszins aan(tonen) dat de overheid haar bevoegdheid om de goede plaatselijke ordening te beoordelen heeft overschreden", dat "bij het nemen van de beslissing rekening (werd) gehouden met alle elementen in feite en in rechte(, en) de aangegeven redenen (...) in casu concreet, nauwkeurig en duidelijk (zijn)(, dat) het perfect te begrijpen (valt) hoe en waarom de bestreden beslissing is tot stand gekomen;

Overwegende dat de tussenkomende partij antwoordt dat verzoekers "reeds op het moment van aankoop van hun woning duidelijk konden zien dat het (bouw)perceel (...) dicht bij de uiterste grens van hun

muur lag en dat dit perceel omheind was", dat verzoekers "nooit een doorgang (hebben) gehad naar hun 'voordeur' (is eigenlijk een zijdeur) die breder is geweest dan een 70-tal centimeter, dit omwille van de draad", dat "de opmerking van (verzoekers) dat zij vroeger langs het (aanpalende) perceel (...) gingen om bepaalde grotere zaken over de omheining tot aan de 'voordeur' te brengen, (...) het bewijs (is) dat zij van in den beginne hebben moeten weten dat er een objectief probleem was", dat verzoekers "nooit enig recht hebben kunnen uitoefenen op (hun) perceel", en dat "het evident (is) dat huidige indeling vroeg of laat onvermijdelijk tot problemen (aanleiding) zou geven(,) problemen (...) die niet veroorzaakt zijn door (hem), maar wel door de onachtzaamheid van vroegere bewoners en/of eigenaars";

Overwegende dat de inplantingsplaats van de ontworpen woning volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 3 oktober 1979 vastgesteld gewestplan Antwerpen gelegen is in woongebied; dat zij niet gelegen is binnen het gebied van een door de Koning -thans de Vlaamse regering- goedgekeurd bijzonder plan van aanleg, en evenmin binnen het gebied van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling; dat in die omstandigheden de vergunning moet worden verleend met toepassing van artikel 43 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996; dat in dat geval het de taak is van de vergunningverlenende overheid geval per geval te onderzoeken of de bouwaanvraag beantwoordt aan de eisen van een goede plaatselijke ordening; dat zij daarbij, bij gebreke aan bijzondere voorschriften, hetzij van een bijzonder plan van aanleg, hetzij van een verkavelingsvergunning, in de eerste plaats dient uit te gaan van de bestaande toestand; dat het weliswaar de Raad van State niet toekomt zijn beoordeling van de eisen van een goede plaatselijke ordening in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat hij echter wel tot op-

dracht heeft aan de hand van de concrete gegevens van de zaak na te gaan of de overheid de feiten waarop haar beoordeling steunt correct heeft vastgesteld en of zij op grond van die feiten in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat de te vergunnen bouwwerken de eisen van een goede plaatselijke ordening niet in het gedrang brengen;

Overwegende dat met betrekking tot de verenigbaarheid van de bouwaanvraag met de goede plaatselijke ordening het gunstig advies van de gemachtigde ambtenaar is gemotiveerd als volgt :

"- Overwegende dat het eigendom gelegen is in een woongebied langs de weg en in een dieperliggend agrarisch gebied volgens het vastgestelde gewestplan; dat de aanvraag in overeenstemming is met de voorschriften van het vastgestelde gewestplan;

(...)

- gelet op de beperkte breedte van het perceel, waardoor het enkel geschikt is voor een gekoppelde of gegroepeerde bebouwing; dat het rechtsaanzijnde perceel, na afbraak van de eropstaande woning, in de toekomst eveneens bestemd zal zijn voor een gekoppelde bebouwing";

Overwegende dat uit de omstandigheid dat een perceel grond volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan gelegen is in woongebied niet ipso facto volgt dat er ook een woning moet op kunnen worden opgericht; dat, indien blijkt dat een perceel enkel geschikt is voor een gekoppelde of gegroepeerde bebouwing, de overheid dient te onderzoeken of, gelet op de configuratie van de bestaande bebouwing op het aanpalende perceel, een dergelijke bebouwing de goede aanleg van de plaats niet in het gedrang brengt; dat, bij ontstaan van stedenbouwkundige voorschriften bepaald in een bijzonder plan van aanleg of een verkavelingsvergunning, bij deze beoordeling niet kan worden uitgegaan van mogelijke toekomstige wijzigingen aan de bestaande bebouwing op de omliggende percelen; dat de omstandigheid dat verzoekers perceel na afbraak van de eropstaande woning in de toekomst eveneens bestemd zal zijn voor

een gekoppelde bebouwing de verenigbaarheid van de ontworpen woning met de goede plaatselijke aanleg niet lijkt te kunnen verantwoorden; dat de verwerende partij er in de huidige stand van de procedure niet toe komt te doen aannemen dat zij op gegronde en in redelijkheid aanvaardbare motieven heeft kunnen oordelen dat de te vergunnen woning verenigbaar is met de goede plaatselijke aanleg; dat het middel ernstig is;

Overwegende dat, wat de tweede in artikel 17, § 2, gestelde voorwaarde betreft, verzoekers laten gelden dat zij "geen redelijke toegang meer hebben tot hun toegangsdeur", dat "er een 'doorgang' (blijft) van +/- 65 cm, zodat de toegang tot de toegangsdeur op onverantwoorde wijze wordt belemmerd en in het gedrang wordt gebracht", dat zij "geen enkel roerend goed van engie omvang noch binnen noch buiten kunnen brengen via de toegangsdeur", dat deze "volledig onbruikbaar (wordt) bij het gebruik van bv. een rolstoel e.d.", dat "wanneer meerdere personen zich aanbieden deze zich 'in eendenpas' door gezegde nauwte zullen moeten wringen om de toegangsdeur te benaderen, enz.", dat "gezegde toegangsdeur absoluut onbereikbaar (wordt) wanneer verzoekers beroep zouden moeten doen op nood en/of hulpdiensten, zoals brandweer, 100-dienst, enz.", dat "deze 65cm doorgang nog in breedte zal afnemen wanneer de aanpalende eigenaar de buitenmuur van zijn woning met leien zal hebben bekleed, waartoe hij verplicht is", dat er "ernstige beschadigingen (zullen) worden aangebracht aan (hun) eigendom", dat wanneer zij "via hun toegangsdeur naar buiten komen (...) zij in een 'koker' (belden) en worden geconfronteerd met een blinde muur van +/- 10 meter hoogte, dit terwijl al de woningen in de omgeving een hoogte hebben van +/- 5 à 6 meter", dat "bij de evaluatie van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel (...) rekening (dient te worden gehouden) met de mogelijke gevolgen die de onmiddellijke uitvoering kan hebben op de subjectieve rechten van de verzoekers", dat

het nadeel "eveneens moeilijk te herstellen is", dat de uitvoering van een eventueel tussen te komen vonnis van de burgerlijke rechter dat zou beslissen tot afbraak verre van zeker is, dat zij niet de financiële mogelijkheden hebben om tot de dwanguitvoering van het tussen te komen vonnis over te gaan, dat een financiële vergoeding van de door hen geleden schade zuiver theoretisch en uitermate problematisch is, gezien de financiële verplichtingen van de eigenaar van het aanpalende perceel "ten overstaan van zijn financiers(, ...) van de aangezochte uitvoerders der bouwwerken(, en ...) de afbraak der reeds opgerichte bouwwerken";

Overwegende dat, in tegenstelling tot hetgeen de eerste en de tweede verwerende partijen opwerpen, de aangevoerde nadelen niet enkel het gevolg zijn van de configuratie en de inplanting van verzoekers woning op hun eigendom, maar eveneens van de oprichting van de bij het bestreden besluit vergunde woning; dat ook de opwerping van de tussenkommende partij dat het gebouw "ei zo na" af is, niet kan worden weerhouden; dat, zolang het ontworpen gebouw niet volledig is afgewerkt, de schorsing van de tenuitvoerlegging nuttig blijft; dat de tussenkommende partijen eveneens opwerpen dat zij "bij schorsing van de bouwvergunning een absurd en niet in proportie staand nadeel (zullen lijden)"; dat er geen redenen zijn om de belangen van de tussenkommende partijen te laten primeren op de belangen van verzoekers;

Overwegende dat verzoekers voldoende concrete gegevens bijbrengen waaruit blijkt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat is voldaan aan de twee in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State gestelde voorwaarden,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van Robert BARRA in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van 12 juni 1997 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen waarbij aan Robert BARRA-VAN IERSSEL de bouwvergunning wordt verleend voor het oprichten van een woning op een perceel gelegen aan de Bosstraat 64 te Antwerpen (Berendrecht), kadastraal bekend Sectie C, nr. 118n.

Artikel 3.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op drie april 1900 achtennegtig,
door :

de H. J. BOVIN, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr. A. WIJNANTS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

J. BOVIN.